

stille saa Meget, at de kunne fortjene Løden for mig staar det nu saaledes, at den Slags Følsk skulle, og maa vi tage os noget Mere af. For mig staar det saaledes, at den, som har brugt sin Tid rigtig godt og gjennem sit private Erhverv i Virkeligheden arbeidet for det store Følles, han bør stilles saaledes paa sine ældre Dage, at han ikke falder det offentlige Fattigvæsen til Byrde. Det glæder mig derfor, at Lovforslaget allerede har optaget Tanken, men jeg er rigtig nok meget laugt fra at være enig i, at det som her er foreslaet, er tilstrækkeligt. Naar det nemlig blot skal være en Kommunesag at forsørge den Slags Følsk, vil det blive en temmelig stor Byrde og altsaa i Virkeligheden en Forøgelse ud over det, vi alt have. Men naar det bliver det, saa møde vi her den store Mlempe, at Kommunerne ere altsor overbeholdede. Nu veed jeg ganske vist, at der er et Forslag fremme i det andet Thing, der tilbøder Kommunerne 4—4½ Million Kroner gaellig, men her vil jeg dog paa Forhaand sige, at vel vil jeg være tilbøielig til at tage imod Tilskud til Kommunefasjerne, men naar det skal være saaledes, at de Dgaver, vi i Virkeligheden have tiltenkt Staten, derved skulle lægges over paa Kommunerne, bliver det for mig lidt farligt at modtage de 4½ Million, saa meget mere, som jeg endnu vil sige, at de 4½ Million i Virkeligheden fremkomme ved en indirekte Stat og for største Delen altsaa falde paa den ubemidlede Klasse. Men dersom vi fik 4—4½ Million ind i Kommunefasjerne, saa vilde man sige. Sa, nu behøve vi ikke at tage saa stærkt fat med Hensyn til Bestatningen, nu kunne vi give Slip paa mange af disse Smaafølsk, og saa falde de dermed ogsaa ud af Røglisterne. Der er noget Farligt derved, og jeg vilde derfor benytte Tiden til at advare mod de Konsekventer, der følge af Lovforslag, der ere forelagte i Thinget her oven paa. Kunde vi derimod faae en Alderdomsforsørgelseskasse, som høeres frem af Kommunerne med Statstilskud eller Lignende, er jeg overbevist om, at vi dermed vilde gjøre stor Gavn. Jeg forstaar heller ikke, at vi her i vor Tid, hvor saa mange Sdeer komme frem, skulde lade os nøie med at blive staaende alene paa det gamle Grundlag med tvungent Fattigvæsen uden i Virkeligheden at faae en hel Del af Nutidens Principer førte ind ogsaa i denne Lovgivning.

Der er ogsaa en Del Mennesker, som jeg tror, det vilde være rigtigst strax at overføre paa Staten, det er f. Ex. Døve, Sindssyge og ikke mindst Idioter. Uagaaende de Sidste vil jeg sige, at jeg tror,

Samsundet snarest muligt maa gjøre Alt, hvad det kan gjøre, for den Slags Mennesker, ikke alene for det enkelte Individets Skyld, men for Samsundet selv. Thi dette, at disse Idioter gaa omkring og færdes i vore Kommuner, har — det kan jeg sige bestemt, thi jeg har lægerne paa min Side — Indflydelse paa Børnefødslerne, det sætter en høist ubhagelig Frugt. Vi maa derfor se snarest muligt at faae Idioterne anbragte paa saadanne Anstalter, hvortil Staten, om ikke helt, saa dog til Dels, maatte bære Udgifterne. Jeg kunde forstaa, at man indrettede dette Forhold paa en noget lignende Maade, som det nu er ordnet med Hensyn til de Idioter, der komme ind i Anstalter, idet Staten i dette Tilfælde yder det Halve, Amtet $\frac{1}{4}$ og Kommunen $\frac{1}{4}$, men jeg ønskede dog i det Hele, at vi overførte en Del af dette paa Staten. For mig staar det saaledes, at en Kommune er til Dels selv noget Skyld i, hvor Mange den faar paa Fattigvæsenet. Jeg siger ikke, at den fuldt er Skyld deri, men til Dels. Men den har derimod ingen Skyld i de Tilfælde, som jeg her har nævnt, at Sindssyge, Idioter, Døve og Blinde komme paa Fattigvæsenet. Vi bør i Virkeligheden gaa ud fra det Princip, at vi ville sørge for paa alle mulige Maader at formindske Antallet af dem, der melde sig til Fattigvæsenet, for derved at faae saa mange selvstændige Personer som muligt i vort Land. Thi jeg skulde dog tro, at det først og fremmest er ogsaa dette Things Opgave at sørge for, at vi faae saa mange selvstændige Personer som muligt i vort Land, for at disse gjennem deres Virksomheder omkring i de forskellige Forhold kunne bevibit og derfor ogsaa med des større Kraft være med til at arbejde for det hele og fælles Bedste. Naar saaledes Kommunerne kun fik saadanne Individier at forsørge ved det tvungne Fattigvæsen, som vi desværre have en Del af, fordrulne, døvne eller andre saadanne Personer, saa er jeg vis paa, at Forholdet vilde være ordnet paa en tilfredsstillende Maade. En Fattiglov, som vi nu skulle til at give, maatte efter mine Begreber være en Lov, der maatte have flere Egenstaber, som den nuværende ikke har. Den første maatte være den, at Løven maatte være klar i sin Affattelse, tydelig og bestemt (Ufskyldig). Nei, den er ikke tydelig. Der er i Dag blevet gjort opmærksom paa en Mængde Utydeligheder, som strax vilde fremfalde Opfordringer fra Sogneraadene til at fremkomme med Resolutioner. Dersom det Forslag, som ligger paa Thingets Bord, blev til Lov, vilde det føre til, at vi fik en Synsflod af Resolutioner til Forklaring af de deri om-